

A BOSSZÚ

Általános iskolában volt egy énektanár-nóm. Jellemző, hogy nem emlékszem a keresztnévére. Tucsakyné. Rettentően szeretete a kisfiúkat. Emiatt előző iskolájából és városából el is tanácsolták, így került hozzánk.

Engem valahogy nem szeretett. Igazából rühellt. Hogy miért, arról sejtelmem sincs. Komolyan. Például kicsúfolt, amikor – meglehetősen korán – elkezdtem mutálni. Amikor meg odamentem hozzá, hogy szeretnék zeneiskolába járni, felröhögött, és ezt sziszegte két furán, egymáson vízszintes irányban ide-oda őrlődő fogsora között:

– Jársz a fenét, olyan botfüled van, mint ide Lacháza!

Akkor, abban a szent pillanatban megfogadtam, hogy minden kezem ügyébe kerülő hangszeren meg fogok tanulni játszani. És lón. Csak azt szégyeltem nagyon, hogy szolfézsből analfabéta vagyok. Főleg így, hogy zeneművészetiben tanítok. Angolt.

Öcsém hét évvel fiatalabb nálam, ugyanabba az általános iskolába járt, mint én. Őt valamiért imádta Tucsakyné. Hogy miért, arról sejtelmünk sincs. Komolyan.

Öcsém bezzeg beiratkozhatott zeneiskolába. Pár évig fagottozott, aztán abbahagyta. Zsenánt volt neki puccparádéba vágva kiállni a színpadra. Persze, most már bánja.

Na, őt aztán rettenetesen féltette anyánk Tucsakynétól. Én azonban nem hiszem, hogy történt volna olyasmi, ami öcsém gyermeki lelkét a szexualitás korai megismerésének örömeivel tölthette volna el, hiszen – pontosan ezért – nem bírta volna megállni, hogy el ne mesélje nekem. Azonban – történetünk szempontjából – ez nem annyira érdekes. Az viszont igen, hogy valami miatt Tucsakyné azt az iskolát és várost is otthagyta, és vissza-

jött ide, ahol immár én is lakom. Nyugdíjazásáig egy szakközépiskolában tanított. (Búcsút mondott volna a hamvas fiúcskák nyújtotta magányos boldogságnak? Előbújt volna végre belőle a pedagógus?)

Hogy, hogy nem, úgy tíz éve utcaszomszédok lettünk. Össze-összefutottunk jártunkban-keltünkben. Rólam, velem kapcsolatban sosem kérdezett semmit. Egyre szikárabb arcával, egyre parókaszerűbb hajával és bár még mindig ugyanúgy őrlő, de már egyre valószínűbbnek tűnő fogsorával csak annyit mondott:

– Péter, mondana pár szót arról, hogy mi van Kornéllal?

Aztán megszületett a kisfiam. A srácot babakocsiban tolva, aztán kézen fogva továbbra is találkoztam Tucsakynéval. Soha egy szóval nem érdeklődött a fiam felől, szerintem észre sem vette. Egyre kopogósabb fogával mindig csak azt kérdezte:

– Péter, mondana pár szót arról, hogy mi van Kornéllal?

Nem olyan régen eszembe jutott valami. Felhívtam öcsémet, aki családjával innen jó messzire lakik, hogy bánna-e, ha a Tucsakynével történő legközelebbi találkozásomkor valami meglepő dologgal hozakodnék neki elő. Zöld utat kaptam.

Az engedély megszerzése után pár nap telt csupán el, máris összefutottam Tucsakynéval. Suhim utcai házából kilépve indult felfelé a meredek emelkedőn a belváros felé. Mellette elhaladván odaköszöntem neki, és lendületes léptekkel, jóval leelőztem. Az Olajbogyó étterem bejárata előtt valahogy mégis utolért:

– Péter, mondana pár szót arról, hogy mi van Kornéllal?

– Persze – válaszoltam –, szívesen. Bevallotta, hogy homoszexuális, otthagyta a családját, és Budapesten összeköltözött egy hatvanéves, nős filozófiaprofesszorral. További szép napot kívánok, kezét csókolom!

Jó száz métert megtéve értem az emelkedő tetejére. Megálltam. Visszanéztem. Tucsakyné még mindig ott állt, ahol hagytam. Az étterem bejárata előtt. Feje egyre lejjebb horgadt, teste elkezdett zsugorodni, apró fekete porfelhővé vált, majd halkán szemerkélve a járdára hullott. Én meg beugrottam egy sörre a Bártkába.